

Oton Župančič:

Zlata jutra.

Zlata jutra in zarij šumeči slapovi,
rosa, razlita vsak dan v krasoti novi,
ptica, v zelenih labirintih doma,
ptica skrita v jasni lazur neba . . .

Jezer blesk, odblesk nebeškega morja,
tiho v brezbrežje valujoča obzorja —
kamor v vesoljstvo si vrgel svetlo oko,
biserni krogi vse dalje in dalje se pno,

se srečujejo s krogi duš izbranih,
k tebi poslani so od obal neznanih,
s tvojimi krogi se bratsko poljubljajo,
v tvoje kroge se tajno izgublajo . . .

Vse je v tebi, v tvojo dušo se lije
večnost brez konca; njene harmonije —
stoj in nagni pobožno nádnje uho —
žarovite ti skozi prsi deró.

Fl. Golar:

Vizija.

V mesečini peketajo
jezdci na divji raj,
v vriskanju fanfar vihrajo
v blisku sabelj skozi gaj.

Na poljano, na prostrano
boj visok izvojevat
gre junak po smrtno rano,
zadnjo svatbo svatovat.